

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioan. Crombecii Societatis Iesv Presbyteri De Stvdio Perfectionis Libri Dvo

Crombecius, Johannes

Mogvntiæ, 1614

XXXVI. Duo esse officia spei: alterum in sui diffidentia, alterum in Dei confidentia consistere: confidentiam vero rerum huius mundi plurimum obesse rebus præclare gerendis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51132)

Duo esse officia spei: alterum in sui diffidentia
alterum in Dei confidentia consistere: confi-
dentiam vero rerum huius mundi pluri-
mum obesse rebus praeclare ge-
rendis.

*Spes con-
stat dua-
bus parti-
bus.*

218. **S**pes duabus partibus perficitur: diffi-
dentia sui, & confidentia Dei. qui enim
alio opem quaerit, necesse est fateatur imbeci-
litatem suam, quam ab eodem petit suble-
vare. Confidentia sine diffidentia propria, prae-
ceptio est: diffidentia sine spe, desperatio. ut
vtramque, & quandam homini tribuis con-
fidentiam.

Cant. 8.

Ex quo colligitur, nos hic de spe, quae in
Deique amicitia destituta sit, non agere: cum
alioquin merito queri posset; *Soror nostra per-
tinet ad vbera non habet*: pasci illa debet, nondum
scire; adhuc ianuam Sponsi pulsat, nondum
gressa thalamum, nondum ad complexus
nos admittit. multo minus de spe eorum,
Dei iustitiam benevolentiamque minime
runt; sed in peccatis remanentes, multa nihil
minus à Deo expectant, certoque sibi beati-
tudinem frustra pollicentur; interea iustos per-
sequuntur; Dei saepe causam oppugnant; vo-
luntatibus suis, etiam foedis, immergantur; om-
nia sua ad honores & divitias comparandas
gendas, conservandas referunt; praeter ea sine
alium

*Spes impio-
rum con-
traria ve-
ra spei.*

um sibi nullum proponunt. id vero quam fa-
cile tuteque faciant, exitus comprobabit.

De his tamen, ad consolationem constantiam-
que iustorum, quos ipsi (iusto Dei iudicio) per-

sequuntur, aliquid dicendum est. Quoniam spes Sap. 5.
Vana spes
impiorum.

impiorum, ait Sapiens, erit tamquam spuma gracilis, quæ à
procella dispergitur; & tamquam fumus, qui à vento

effusus est: & tamquam memoria hospitis vnius diei
trahereuntis. Quæ omnia si consideres, ad-

modum infida sunt, & breuia: quid enim
nulla? quid fumus? quid memoria hospitis? &

his quid breuius & inanius? in his tamen
spes impij fundatur. A verbis ergo viri peccato-

rum ne timueris, quia gloria eius stercus & vermis est. I Mach. 2.
Iob 8.
Iob 11.

in via omnium, ait Iob, qui obliuiscuntur Deum,
& spes hypocritæ peribit. Oculi impiorum deficient,

& effugium peribit ab eis, & spes illorum abominatio
animæ.

Mira de his hominibus refert Isaias, qui ex-
primit verba, quæ ipsi vel sermone, vel certe

moribus proferunt. Dixistis, inquit, Percussimus Isa. 28.

foedus cum morte, & cum inferno fecimus pactum.
Flagellum inundans, cum transierit, non veniet super

nos: quia posuimus mendacium spem nostram, & men-
dacio protecti sumus. Quam hoc verum est! tuen-

tur enim homines nunc iniquissimas causas
mendacijs; iisque innixi, Deum, Ecclesiam, pa-

rentes, amicos, ceterosque oppugnant, & in
eorum bona impetû faciunt. sed hæc non sem-

per durabunt; addit enim Propheta: Delebitur Ibidem.

foedus vestrum cum morte, & pactum vestrum cum in-
ferno non stabit: flagellum inundans: um transierit,
eritis

*Spes in ho-
minum
potentia
vana est.*

eritis ei in consultationem. Nec proteget eorum
gnū alicuius potentia atque auctoritas, verū
fortuna, cuius rotam Dominus habet in manu
Imo puniuntur impij iisdem sæpe auctoritate
quorum ope Deo hominibusq; iniuriam intul-
erunt; aut certe eorum auxilio destituti, quæ
vana fuerit potentium fides, quam inanis
sperantium expectatio, iidem ipsi re ipsa ex-
riuntur.

4. Reg. 18.

Nec immerito eis exprobramus, quod
Rabsaces Ezechia Regi Iudzæ. *An, ait, spero
baculo arundineo atque confracto, Ægypto: super me
si incubuerit, homo, comminutus ingredietur manus
eius, & perforabit eam? sic est Pharaos, Rex Ægypti
mnibus qui confidunt in se.* Pharaos Rex Ægypti
dæmonem, mundi huius tenebrosi principem
significat. Ille nobis multa promittit; vana
productiorem, sanitatem, opes, honoresque
non præstat, eorumque loco multa mala intulit
ac imprimis fallit nos, & expectatione frust-
atur; manus nostras perforat, & operatur
conuellit atque eneruat; prauaque consuetu-
ne male agendi, ad bonum nos ineptos re-
dit; vtpote manu seu animæ potentis fau-
tis.

219. Ex his negotiator spiritualis documentum
duo colligit. alterum, eum qui ab impijs per-
cutionem patitur, parum debere esse sollicitum
aut enim ii præualebunt, quod viribus suis per-
leant, quibus resisti non possit; & in hoc gaudeat
Iesu Christi miles, quod Domini causa
quid pati mereatur, ducatque id sibi magno
hono-

honoris, & emolumento maximo, denique in-
 tentes Deo gratias agat: aut si expediat impro-
 borum conatibus resistere, idque Dei exigit
 gloria, forti sit animo; eorum arma instar tela-
 rum aranearum reputet, comparatione illius
 subsidij, quod à Domino veniet; & vero veniet
 cum internæ fortitudinis nouo sensu: quã qui-
 tem cum omni modestia testatam faciat Chri-
 stum, si re ipsa er-
 gantur ad mortem vsque; nec facile quidquam
 concedat impijs aduersariorum conatibus, qui-
 bus Deo auctore potest resistere.

Alterum est, vt diligenter caueat impiorum
 amore prauis mundi huius consilijs, hominum
 honoribus ac potentia confidere: hoc enim pri-
 mum impedimentum est; & naturæ spei, quæ
 in Domino præsidio innititur, planè repugnat: quod
 caueamus, sic hortatur nos D. Augustinus, &
 in sermone inculcat: *Quanta tibi mundus post dorsum stre-
 pit, vt retro respicias, id est, vt in rebus presentibus, nec
 presentibus, (non enim dicenda sunt presentia, num-
 quam stantia) spem tuam ponas: & ab eo, quod promi-
 sit Christus, & nondum dedit, (sed, quia fidelis est, da-
 tur) auertas animum tuum. & velis requiescere in mû-
 do pereunte! Ideo enim Deus felicitatibus terrenis a-
 maritudines miscet, vt alia queratur felicitas, cuius
 dulcedo non est fallax: & de ipsis amaritudinibus cona-
 tur mûdus auertere ab eo quod intendis in anteriora, &
 retro conuerrere. & infra: Quid strepis, o munde? im-
 munde, quid strepis? quid auertere conaris? Tene re vis
 periens; quid faceres, si maneres? quem non deciperes
 dulcis, si amarus alimenta mentiris? Hæc Augusti-
 nus, & plura. Spes ergo mundi huius despicien-
 da est,*

Ppp

da est,

*Sperantem
 in Domino
 decet con-
 temnere
 spes homi-
 num ina-
 nes.
 Serm. 29.
 de verbis
 Domini,
 c. 5. & 6.*

*Allegoria
idolola-
tria.
Psal. 43.*

da est, & auxilia repudianda; nisi Dei & amicitiam perdere velimus. Si enim ait Regius Psalter, *obliti sumus nomen Dei nostri, & expandimus manus nostras ad Deum alienum: nonne Deus requireret ista?* Ad Dei namque gloriam stat, ut ad illum, tamquam ad summum cunctorum malorum propulsatorem, bonorum omnium originem, fortuna adversa vrgens manus supplices tendamus: quo fit, ut quilibet in calamitatibus suis Dei oblitus, amicis, sanguineis, opibus, gratia, potentia nitens, toties ad Deos alienos manus suas quocumque modo expandat; quod hic Propheta à se desimium esse demonstrat.

*Turris Ba-
bylonica.
Gen. 11.*

Hi non absimiles sunt illis qui post altam turrim Babylonicam ædificabant; quorum diu ac spes in confusione versa sunt. hi, qui ab inundatione variarum calamitatum se suaque tegere ac liberare posse credunt, sua frustantur, eorumque studia in confusione aliquando tandem versa decidunt. hinc

Isai. 20.

Iudæis: *Et confundentur* (ait) *ab Æthiopia spesque ab Ægypto gloria sua, in quibus spem suam & gloriam suam collocarunt; & dicit habitator huius: Ecce hæc erat spes nostra, ad quos confugimus*

Ierem. 2.

auxilium, ut liberarent nos à facie Regis Assyriorum. & quomodo effugere poterimus nos? & Ieremias. Ægypto (inquit) confunderis, sicut confusa est Assur.

Psal. 145.

Longe certe David aliud præsidium proposuerat, quod ex hoc vno testimonio cognoscipotest: *Nolite confidere in Principibus: in filiis*

num, in quibus non est salus. Bonum est con- Psal. 117.
 dere in Domino, quam confidere in homine.
 num est sperare in Domino, quam sperare in
 principibus.

20. Huc spectat inanis illa fiducia, qua ho- Sperz diuit-
 mines diuitiis suis extolluntur: à qua D. Paulus tiarum es-
 uites conatur deterrere. Præcipe, ait, diuiti- se quoque
 bus huius sæculi non sublime sapere, neque sperare in fallacem.
 certo diuitiarum, sed in Deo uiuo. Qui confidit in di- 1. Tim. 6.
 tibus suis, corruet, ait Sapiens: iusti autem quasi vi- Prou. 11.
 uens folium germinabunt. Denique Rex piissimus Psal. 51.
 eam optime: Videbunt iusti, & timebunt, & super
 eam ridebunt, & dicent: Ecce homo qui non posuit
 Deum adiutorem suum, sed sperauit in multitu-
 dine diuitiarum suarum, & preualuit in vanita-
 te sua. Ego autem, sicut oliua fructifera in domo Dei,
 speraui in misericordia Dei in aeternum, & in seculum
 seculi.

Qui ergo vtiliter negotiari volunt, & lucrum
 portare, in misericordia Dei sperent. Cum e-
 nim operum fructus à Deo manare debeant, à
 quo accipimus auxilium, sine quo nihil possu-
 mus; ad illum necesse est confugiamus: quem si
 propter hominum fauorem ac potentiam, aut
 propter opum copias quibus nitimur, elati pre-
 termittamus, & spes nostræ concident, &
 vacui operibus bonis rema-
 nebimus.